

หลักการเรียนค่านิยมของยุคสมัย :

ปรากฏการณ์ทางสังคม

ทองดี ปิงใจ*

ในการเปิดเรียนภาคแรกของปี การศึกษาของทุก ๆ ปี เป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลงสำหรับนักเรียนชั้น ป. 6 ที่จะเข้าเรียนชั้น ม. 1 นักเรียนชั้น ม. 3 กำลังจะเข้าเรียนชั้น ม. 4 สิ่งหนึ่งที่เป็นปัญหาทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต คือ การเลือกแผนการเรียน (วิชาเลือก) ค่านิยมของผู้ปกครองในอดีต และปัจจุบัน ก็ยังคงเป็นอยู่ เช่นนี้ คือ การเลือกแผนการเรียน วิทยุ คณิต เชื่อว่าเรียนสำเร็จ ม. 3 หรือ ม. 6 แล้วจะได้เรียนแพทย์ วิศวกร บัญชี ฯลฯ ได้

ทำไมจึงเกิดค่านิยมในการเลือกแผนการเรียนดังได้กล่าวมาแล้ว ก็เพราะว่าสภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม มีส่วนกำหนดความคิดในการ

ตัดสินใจ การศึกษาดังเดิมเป็นการศึกษาเพื่อทำให้เกิดสติปัญญาเท่านั้น เช่น การศึกษาในสมัยพุทธกาลหรือก่อนหน้านั้น เพราะสภาพเศรษฐกิจ ชีวิตความเป็นอยู่แบบเรียบง่าย การศึกษาในสมัยโบราณไม่ว่าเจ้านายหรือไพร่มีเป้าหมายคือ ช่วยเหลือผู้อื่น แต่ในปัจจุบันเป้าหมายการศึกษา *แคบ* และ *ตื้นเขิน* ทั้งทางด้านจิตใจและสติปัญญา คือ การศึกษาเพื่อเอาตัวรอด เรียนเพื่อรู้วิธีหาเงินเท่านั้น การศึกษาเพื่อเพิ่มกิเลส ไม่ใช่การศึกษาเพื่อการหลุดพ้น การศึกษาเพื่อความเป็นไท

สังเกตจากการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนชั้น ม. 1 และ ม. 4 แผนหรือวิชาเลือกที่นักเรียนเลือกมาก

ที่สุดคือ วิทย-คณิต บัญชี เพราะ มีปัจจัยเรื่องของรายได้เป็นตัวกำหนด เช่น เมื่อเลือกแผนนี้แล้ว มักมีความเชื่อว่าลูกของตัวเองเมื่อจบมาแล้วจะหาเงินได้มากเป็นต้น ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมขณะนี้คือ แผนการเรียนบางวิชา เช่น สังคม-ภาษา หรือที่เรียกกันแต่เดิมว่า ศิลป์-ภาษา ไม่มีคนสนใจทั้งผู้ปกครองและนักเรียน ทั้งระดับ ม. ปลายและในระดับปริญญาตรี ในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ทั้ง ๆ ที่วิชาในแบบนี้ไม่ว่าจะเป็น ภูมิศาสตร์ สังคมวิทยา วรรณคดี ประวัติศาสตร์ จริยศาสตร์ เป็นวิชาที่จะทำให้เกิดความงอกงามทางสติปัญญา และสามารถยกระดับจิตใจของผู้เรียนให้กว้างและสูง ปัญหาที่ตามมาคือสังคมเราจะมีแต่คนที่ทำหน้าที่หมอบที่เห็นแก่ตัว งบการเงิน สะสมวัตถุ ใช้เวลาอยู่คลินิกรมากกว่าอยู่โรงพยาบาล เรามีนักบัญชีทำหน้าที่แก้ไขบัญชีให้รัฐบาล เก็บภาษีจากพ่อ จำให้หน่อยลง หรือรับรองบัญชีโดยไม่มีการตรวจ ระบบการศึกษาที่ผลิตนักก่อสร้างที่บริโภค หิน ทราช และเหล็ก ระบบการศึกษาที่ผลิตครูที่ใช้เวลาสอนพิเศษมากกว่าสอนที่โรงเรียน เวลาปรกติสอนเต็มที นักเรียนไทยต้องการความรู้มากกว่านี้ ต้องไปเรียนพิเศษกับครู-ครูจะสอนเต็มที อย่างนี้เป็นต้น การสอนพิเศษโดยเฉพาะในต่างจังหวัด กลายเป็นงานหลัก งานสอนในโรงเรียนตามปกติเป็นงานรอง การสอนพิเศษเปิดสอนเป็นรายวิชา นักเรียนต้องเสียเงินเป็นรายวิชา เช่น วันเสาร์เวลา 08.00-09.00 น. เรียน วิทยาศาสตร์ เสียเงินเดือนละ 200 บาท เวลา

09.00 - 10.00 น. เรียนวิชาคณิต-ศาสตร์ เสียเงินอีก 200 บาท เวลา 10.00-11.00 น. เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เสียเงินอีก 200 บาท ซึ่งแม้แต่การสอนพิเศษกววิชาก็เปิดเฉพาะแผนการเรียนที่สังคมกำลังสนใจเท่านั้น

ในปัจจุบันนี้ในวงการศึกษารวมของไทยเริ่มจะพูดถึง จรรยาบรรณของหลาย ๆ อาชีพว่า แต่ละอาชีพควรมีจรรยาหรือไม่ ครูซึ่งทั้งธรรมดาและครูที่ทำหน้าที่บริหารมีร้อยละเท่าไรที่เป็นพ่อพิมพ์แม่พิมพ์จริง ๆ สังคมไทยปัจจุบันขาดผู้นำ ผู้นำในการกระทำความดี ความดีเป็นจรรยาบรรณของมนุษย์ทั่วไป และเป็นจรรยาบรรณสากลทั่วโลก และในรายละเอียดแต่ละอาชีพอาจแตกต่างกันออกไปในระดับเบื้องต้น ซึ่งถือว่าผู้ประกอบอาชีพนั้นจะต้องมี ซึ่งในระดับสูงคือ ถือศีล ปฏิบัติธรรม ถ้าทำได้สังคมก็จะสงบสุข ตัวอย่างจากจรรยาบรรณของตำรวจมีอะไรบ้าง จรรยาบรรณของทหารมีหรือเปล่า โดยเฉพาะจรรยาบรรณของนักการเมือง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเมือง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความเกี่ยวข้อง กับประชาชนทั้งประเทศ เราก็ทราบกันอยู่เพราะนักการเมืองและผู้เกี่ยวข้องกับการเมืองไม่มีจรรยาบรรณ การเมืองจึงวุ่นวาย การเมืองทุกวันนี้เรามีนักการเมืองที่มีอุดมการณ์ มีจรรยาบรรณน้อย จึงเกิดปัญหาทางการเมือง นักการเมืองที่ไม่มีจรรยาบรรณ ไม่มีอุดมการณ์ มองการเมืองว่าเป็นแหล่งหาผลประโยชน์ แสวงหาอำนาจโดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชน

ผู้เขียนใคร่กราบเรียนถึงการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการศึกษา ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องมีการทบทวน "เป้าหมายของการศึกษา" การวิเคราะห์ พิจารณากันในแง่อย่างจริงจัง ลึกซึ้ง และอย่างจริงจัง ก่อนที่การศึกษาของเราจะผิดแนวทางไปมากกว่านี้ เพราะเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ สังคมเลือกแผนการเรียนของผู้ปกครองนักเรียน ต่อไปโรงเรียนจะมีให้กับสังคมคือ คนที่หัวโต แคบ มือบาง เท้าบาง แต่ที่หนักกว่านี้ก็คือเราจะประเภท กิเลสหนา ปัญญาที่ แล้วที่ระบบการศึกษาจะเสียหายปฏิรูประบบการศึกษา การศึกษาจะต้องคัดเลือก คนดีมีคุณธรรมมาทำหน้าที่ ต้องทำความเข้าใจกับผู้ปกครอง ตัวครูผู้สอนจะต้องเป็นพ่อพิมพ์ ชี้ทางสว่าง เพราะถ้าเหมือนแม่ปูเดินคดจะสอนให้เดินตรงได้อย่างไร ฉะนั้นจึงมี บังคับบัญชาครูเป็นคนคดไม่มีครูทั้งหลายได้แต่ปลง ปลงจะปลงจะเสียคน